

## Afdeling Bestuurrechtspraak Raad Van State

Citation for published version (APA):

de Groot, G-R. (1996). Afdeling Bestuurrechtspraak Raad Van State: 21 februari 1995 (Mrs Van Dijk, Hammerstein-Schoonder-woerd, Govaerts) Nr. R01.92.0559. *AB Rechtspraak Bestuursrecht*, 1996, 741-745. [222].

**Document status and date:**

Published: 01/01/1996

**Document Version:**

Publisher's PDF, also known as Version of record

**Please check the document version of this publication:**

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

**General rights**

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

[www.umlib.nl/taverne-license](http://www.umlib.nl/taverne-license)

**Take down policy**

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

[repository@maastrichtuniversity.nl](mailto:repository@maastrichtuniversity.nl)

providing details and we will investigate your claim.

ruimte van het Ministerie is derhalve thans tot nagenoeg nul gereduceerd. De kans is derhalve niet onaanzienlijk, dat de verzoeker zich derhalve binnenkort tot de Nederlandse adelstand zal mogen rekenen.

Heeft de onderhavige beslissing ook voor andere personen precedentwerking? Deze vraag zal stellig bevestigend moeten worden beantwoord. Zulks geldt in de eerste plaats voor andere leden van het geslacht Sewandono, voorzover deze thans de Nederlandse nationaliteit bezitten. Uit de boven reeds vermelde publikaties van Sewandono in De Nederlandse Leeuw blijkt, dat zestien andere uit het voormalige Nederlands Indië stammende Javaanse adellijke families in Nederland woonachtig zijn. Ook de leden van die families komen derhalve wellicht voor inlijving in aanmerking. Zij dienen daartoe – voorzover zij thans reeds de Nederlandse nationaliteit bezitten – wel spoedig een verzoek in te dienen. Gezien de reeds vermelde overgangsbepaling van art. 8 Wet op de adelom dient zulks voor 1 aug. 1999 te gebeuren.

7. Zou een dergelijke inlijving van leden van de Javaanse adel in strijd zijn met de door de wetgever in 1994 nagestreefde handhaving van de adel als historisch instituut? Ik meen van niet. Door een dergelijke inlijving wordt onderstreept, dat het verschijnsel adeldom niet slechts de band met de historie van het Europees deel van ons Koninkrijk manifesteert, maar tevens wortelen kan hebben in de geschiedenis van een land, waarmee de geschiedenis van Nederland nauw verbonden is en waar voorouders van een niet onaanzienlijk deel van de huidige Nederlandse bevolking heeft geleefd. In dat perspectief kan de inlijving van Javaanse adellijken in de Nederlandse adelstand bijdragen tot het vergroten van het historisch besef van de Nederlandse samenleving.

G.R. de Groot

## Nr. 222

### AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

21 februari 1995

(Mrs Van Dijk, Hammerstein-Schoonderwoerd, Govaerts)

Nr. R01.92.0559

(m.nt. G.R. de Groot)

**Gr.w art 1; IVBP art 26; EVRM art 8 en 14;  
Wet op de adelom art. 3; Soeverein besluit  
van 13 febr. 1815, nr. 60 art 1**

#### Vererving adeldom in de vrouwelijke lijn.

*In aanmerking genomen dat het adelsrecht moet worden gezien als een historisch gegroeid instituut, waaraan sedert 1848 geen rechten en vrijheden meer verbonden zijn, moet de betekenis van de in dit geschil aan de orde zijnde regelgeving en dan in het bijzonder de uitleg van*

*de door verweerder geciteerde zinsnede „mits-gaders alle volgende afstammelingen van zijn geslacht en naam ...” worden beoordeeld in het licht van de destijds geldende opvattingen.*

*Aldus gezien heeft de wetgever van destijds bedoeld dat uitsluitend via de mannelijke lijn overgang van adeldom mogelijk is. Aanwijzingen dat ook de huidige wetgever deze opvatting deelt zijn in de parlementaire geschiedenis van de Wet van 10 mei 1994, houdende regeling inzake de adelom (Wet op de Adeldom) (Stb. 360) terug te vinden. Uit de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel – waarin in het algemene gedeelte is vermeld dat uitgangspunt is geweest het vigerend adelsrecht te handhaven als historisch instituut dat zijn grondslag verliest als men zou trachten het naar eigentijdse denkbeelden te wijzigen of in te richten – en uit de parlementaire behandeling volgt dat overgang in de vrouwelijke lijn, evenals voorheen, niet mogelijk is. Een amendement, luidende „adeldom gaat op gelijke wijze over via de mannelijke en vrouwelijke lijn” is niet aangenomen. Het betoog van appellant dat adeldom zowel via de mannelijke als de vrouwelijke lijn vererft, gaat mitsdien niet op.*

C.J.F. Taets van Amerongen te Hilversum, appellant,

tegen

De minister van Binnenlandse Zaken, verweerder.

Bij besluit van 14 nov. 1991, kenmerk FBA91/1053, heeft verweerder het verzoek van appellant om inschrijving in het filiatierregister geweigerd.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven van 4 dec. 1991 beroep ingesteld bij de Afd. rechtspraak RvS. Bij brieven van 9 jan. 1992 en 4 febr. 1992 heeft appellant zijn beroep gemotiveerd.

Naar aanleiding van de uitnodiging als bedoeld in art. 11 eerste lid Arob heeft de minister het beroepschrift van appellant als bezwaarschrift aangemerkt en als zodanig in behandeling genomen.

Bij besluit van 9 maart 1992, kenmerk FBA92/U286, heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Dit besluit is aan deze uitspraak gehecht (niet opgenomen, *red.*).

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven van 17 maart 1992, ingekomen bij de RvS op 18 maart 1992, beroep ingesteld bij de Afd. rechtspraak RvS.

Bij schrijven van 8 sept. 1992 heeft appellant zijn beroep gemotiveerd.

Dit schrijven is aan deze uitspraak gehecht (niet opgenomen, *red.*).

Desgevraagd heeft verweerder bij schrijven van 23 maart 1993 een verweerschrift ingediend.

Bij schrijven van 21 mei 1993 heeft appellant nader een memorie ingezonden.

Het geschil is op 8 dec. 1994 behandeld in een openbare vergadering van de Afdeling, waarin appellant, in persoon, en verweerder, vertegenwoordigd door mr O. Schutte, secretaris van de Hoge Raad van Adel, en mr P.A.J. Sieverding, ambtenaar ten departement, hun standpunten hebben toegelicht.

### *In rechte*

Op 1 jan. 1994 is in werking getreden de Wet van 16 dec. 1993 tot wijziging van de Wet op de rechterlijke organisatie, de Awb, de Wet RvS, de Beroepswet, de Ambtenarenwet 1929 e.a. wetten, alsmede intrekking van de Wet Arob (voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie, Stb. 1993, 650. Uit de in deel 6, art. I van deze wet neergelegde overgangsbepalingen volgt dat het geschil dient te worden behandeld met toepassing van het recht dat gold vóór 1 jan. 1994, behoudens ten aanzien van de regeling inzake de proceskostenveroordeling in art. 8:75 Awb.

Ingevolge art. 16 Souverein besluit van 24 juni 1814, nr. 10, zal de Hoge Raad van Adel een pertinent algemeen register van de Nederlandse adel doen houden, (het filiatierregister).

In art. 21 van de bij dit besluit behorende Instructie voor de Hoge Raad van Adel is bepaald dat de Hoge Raad van Adel in zijn registers geen andere geslachten zal mogen inbrengen noch stellen, dan die welke door de Kroon voor adel zijn erkend, aangenomen of gecreëerd.

Art. 1 Souverein besluit van 13 febr. 1815, nr. 60, bepaalt dat tot den Adelstand in de onderscheidene Provinciën gerekend zullen worden te behooren, zoo wel degenen die door Ons in de ridderschappen of edelen dier Provinciën respectievelijk benoemd en geëdmitteerd zijn of verder tot op het in werking komen der reglementen, vermeld bij art. 77 der grondwet, benoemd en geëdmitteerd worden zullen, benevens hunne wettige afstammelingen, als alle die genen welke bij vervolgd door Ons in den Adelstand zullen worden erkend, ingelijfd of verheven, insgelijks met hunne wettige afstammelingen.

In het Formulier van den openen brief of Acte van bewijs omschreven bij het KB van 18 dec. 1815, nr. 46, wordt het begrip wettige afstammelingen omschreven als „en zijne wettige en thans levende en toekomstende kinderen zoo mannelijke als vrouwelijke, mitsgaders alle volgende afstammelingen van zijn geslacht en naam, ...”.

Appellant is zoon van een adellijke moeder en een niet adellijke vader. Na de echtscheiding van zijn ouders heeft er bij beschikking van de minister van Justitie van 11 april 1983 naamswijziging plaatsgevonden, waarbij appellant de naam van zijn moeder heeft verkregen. Vervolgens heeft appellant bij schrijven van 28 febr. 1990 verzocht om te worden opgenomen in het filiatierregister.

Bij besluit van 9 maart 1992 heeft verweerder gehandhaafd zijn besluit van 14 nov. 1991,

waarbij hij het verzoek van appellant om inschrijving in het filiatierregister heeft afgewezen. Daartoe heeft verweerder gesteld dat het in de tijd dat de aan de orde zijnde regelgeving ontstond uitdrukkelijk de bedoeling van de wetgever was dat zowel de adeldom als de geslachtsnaam vererfde via de mannelijke lijn. Dit ligt volgens verweerder in de woorden van het KB van 18 dec. 1815, nr. 46, besloten.

In dat verband heeft verweerder erop gewezen dat de zinsnede „mitsgaders alle volgende afstammelingen van zijn geslacht en naam” zonder betekenis zou zijn als ook de kinderen via de vrouwelijke lijn zouden zijn bedoeld. Voorts heeft verweerder gesteld dat sinds 1848 geen politieke rechten en vrijheden verbonden zijn aan het verlenen van de adelsgunst. Het is daarom dan ook gerechtvaardigd de adeldom puur als historisch instituut te handhaven. Er is voorts geen sprake van schending van het gelijkheidsbeginsel, omdat de adeldom een historisch instituut is, dat volgens de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever van destijds, alleen via de mannelijke lijn wordt verworven. Er is evenmin sprake van ongerechtvaardigd onderscheid tussen man en vrouw, dan wel tussen afstammelingen in de mannelijke en vrouwelijke lijn, omdat geen rechten en vrijheden verbonden zijn aan de adelsgunst. Volgens de RvS in zijn advies van 13 juni 1991 naar aanleiding van het wetsvoorstel tot wijziging van de art. 5 en 9 Boek 1 BW is adeldom een historisch instituut dat alleen als zodanig kan worden gehandhaafd. Verder heeft verweerder betoogd dat de door appellant verkregen wijziging van zijn geslachtsnaam geen betekenis heeft voor het onderhavige verzoek, reeds omdat naam en predikaat twee onderscheiden begrippen zijn, die niet samenvallen. In dat verband heeft verweerder er op gewezen dat gezien de wetsvoorstellen voor een Wet op de adeldom (21 485) en voor de wijziging van de art. 5 en 9 Boek 1 BW (herziening van het naamrecht) (22 408) het niet de intentie van de wetgever is in de toekomst een wezenlijke verandering in zijn uitgangspunt, vererving van de adeldom via de mannelijke lijn, aan te brengen. Ook wanneer er in de toekomst wellicht een keuzemogelijkheid zal zijn om de naam van de vader of de moeder aan het kind te geven, is het niet de bedoeling, vererving van de adellijke titel via de moeder mogelijk te maken. Evenmin is het de bedoeling om via naamsverandering de bij de naam behorende titel te verwerven, dan wel de band tussen naam en geslacht te verbreken. Tenslotte heeft verweerder gemotiveerd bestreden dat het bestreden besluit strijdt met het gelijkheidsdan wel het non-discriminatiebeginsel.

Appellant stelt zich, zakelijk weergegeven, op het standpunt dat adeldom uitsluitend dient te worden getoetst aan naam en geslacht en voorts dat het Nederlandse adelsrecht geen uitdrukkelijke bepaling kent op grond waarvan overgang van adeldom via de vrouwelijke lijn is uitgesloten. Aangezien hij is geboren uit een

adelijke moeder en thans ook zelf de geslachtsnaam van zijn moeder draagt dient reeds daarom aan zijn verzoek tot inschrijving in het filiatierregister te worden voldaan. Verweerder heeft in het bestreden besluit een ongerechtvaardigd onderscheid tussen man en vrouw aangelegd. Appellant heeft daartoe in de nadere gronden van zijn beroepschrift gesteld dat het bestreden besluit strijdt met art. 1 Gr.w, art. 26 IVBP (BUPO-Verdrag) en art. 8 in samenhang met art. 14 EVRM.

De Afdeling overweegt als volgt.

Het geschil spitst zich toe op beantwoording van de vraag of vererving van adeldom via de vrouwelijke lijn mogelijk is. De Afdeling is dienaangaande van oordeel dat, in aanmerking genomen dat het adelsrecht moet worden gezien als een historisch gegroeid instituut, waaraan sedert 1848 geen rechten en vrijheden meer verbonden zijn, de betekenis van de in dit geschil aan de orde zijnde regelgeving en dan in het bijzonder de uitleg van de door verweerder geciteerde zinsnede „mitsgaders alle volgende afstammelingen van zijn geslacht en naam ...” moet worden beoordeeld in het licht van de destijds geldende opvattingen.

Aldus bezien is de Afdeling van oordeel dat de wetgever van destijds heeft bedoeld dat uitsluitend via de mannelijke lijn overgang van adeldom mogelijk is. Aanwijzingen dat ook de huidige wetgever deze opvatting deelt heeft de Afdeling gevonden in de parlementaire geschiedenis van de Wet van 10 mei 1994, houdende regeling inzake de adeldom (Wet op de Adeldom) (Stb. 360). Uit de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel – waarin in het algemene gedeelte is vermeld dat uitgangspunt is geweest het vigerend adelsrecht te handhaven als historisch instituut dat zijn grondslag verliest als men zou trachten het naar eigentijdse denkbeelden te wijzigen of in te richten – en uit de parlementaire behandeling volgt dat overgang in de vrouwelijke lijn, evenals voorheen, niet mogelijk is. Een amendement, luidende „adeldom gaat op gelijke wijze over via de mannelijke en vrouwelijke lijn” is niet aangenomen. Het betoog van appellant dat adeldom zowel via de mannelijke als de vrouwelijke lijn vererft, gaat mitsdien niet op.

De grief dat het bestreden besluit zich niet verdraagt met art. 8 in samenhang met art. 14 EVRM faalt. Ofschoon niet kan worden ontkend dat het al dan niet ingeschreven zijn in het filiatierregister (dat wil zeggen het al dan niet tot de adel gerekend worden) aspecten bevat die tot iemands privé-leven behoren, is de Afdeling van oordeel dat de weigering van inschrijving niet als een inmenging door de overheid in het privé-leven kan worden aangemerkt. Aan de inschrijving zijn geen rechten verbonden. Ware dit anders, dan ontnaemt de weigering aan appellant geen rechten die hij tevoren bezat. Nu art. 8 EVRM op zichzelf beschouwd niet is geschonden, moet vervolgens worden beoordeeld of er, in samenhang met art. 14 EVRM, van

schending sprake is. De Afdeling is van oordeel dat van een dergelijke schending evenmin sprake is. Daartoe overweegt zij dat voor het handhaven van het onderscheid tussen afstamming via mannen en afstamming via vrouwen een objectieve en redelijke grond bestaat, nu het te dezen om een historisch instituut gaat dat slechts aan dat historische karakter zijn bestaansrecht ontleent en zich daarom niet leent voor aanpassing aan moderne opvattingen over gelijke behandeling. De Afdeling acht het daarbij van belang dat de onmogelijkheid adeldom te verwerven langs de vrouwelijke lijn gelijkelijk geldt voor mannen en vrouwen. Op grond van dezelfde overwegingen is de Afdeling van oordeel dat het bestreden besluit evenmin strijdt met het in art. 1 Gr. en in art. 26 BUPO Verdrag gewaarborgde gelijkheidsbeginsel en beginsel van non-discriminatie.

Uit het vorenstaande volgt dat verweerder de inschrijving in het filiatierregister terecht heeft geweigerd.

Aangezien ook overigens niet is gebleken dat het bestreden besluit in aanmerking komt om te worden vernietigd op een der gronden, genoemd in art. 8 eerste lid Wet Arob, dient het beroep te worden verworpen.

De Afdeling acht geen termen aanwezig toepassing te geven aan art. 8:75 Awb.

#### Bestissing

De Afd. bestuursrechtspraak RvS;  
recht doende:  
verwerpt het beroep.

**Noot. 1.** Voor goed begrip van het belang van de hiervoor afgedrukte beslissing van de RvS, waarin de centrale vraag was of adeldom (onder omstandigheden) ook in vrouwelijke lijn kan worden doorgegeven, is het nodig om enkele problemen bij het tot standkomen van de op 1 aug. 1994 in werking getreden Wet op de adeldom van 10 mei 1994 (Stbl. 1994, 360) te schetsen. Streckking van het wetsontwerp, dat uiteindelijk tot de nieuwe wet leidde, was het handhaven van het traditionele adelsrecht als historisch instituut. Het wetsontwerp sleutelde derhalve niet aan de manier, waarop adeldom door afstamming kon worden verkregen. Door het aannemen van een door het kamerlid Van der Burg op 14 sept. 1993 ingediend amendement werd ten aanzien van de verkrijging van adeldom door afstamming echter een belangrijke wijziging in het traditionele adelsrecht aangebracht. De tekst van het aangenomen amendement, dat als art. 3 Wet op de adeldom het Stb. heeft bereikt, luidt:

„Adeldom gaat ook volgens de bestaande regelingen met betrekking tot adeldom over op buiten het huwelijk geboren kinderen.”

De toelichting op het amendement was de volgende:

„Adeldom gaat ook over op natuurlijke en adoptiekinderen. Het is wenselijk dat de ontwikkelingen in het Nederlandse perso-

nen- en familierecht ook van toepassing zijn op de natuurlijke en adoptiefkinderen van personen die tot de Nederlandse adel behoren, en dat zij daarmee niet langer een uitzondering vormen in de Nederlandse rechtsorde."

Uiteraard ligt het voor de hand om op te merken, dat er met betrekking tot de adelom nog wel meer ongelijkheden kunnen worden gesignaleerd. Ik doel hierbij niet op de adel als geïnstitutionaliseerde ongelijkheid ten opzichte van de overige Nederlanders, maar op de afwezigheid van gelijke behandeling van mannen en vrouwen in het adelsrecht. Ter bestrijding van die laatstbedoelde ongelijkheid had mevr. Scheltema-De Nie op 13 sept. 1993 een ander amendement ingediend, luidende:

„Adeldom gaat op gelijke wijze over via de mannelijke en vrouwelijke lijn."

Dit amendement had echter minder succes dan dat van Van der Burg. De Tweede Kamer weigerde om de emancipatie van de vrouw ook in het adelsrecht gestalte te geven. Nu de Wet op de adelom in werking is getreden, verwerven daarom alle wettige en natuurlijke kinderen van adellijke mannen voortaan adelom, kinderen van adellijke vrouwen en niet-adellijke mannen lijken echter achter het net te vallen.

Sommige partijen hebben in de Eerste Kamer trouwens zeer aangedrongen op intrekking van het wetsontwerp, dat naar hun mening door aanvaarding van het amendement Van der Burg volstrekt inconsistent was geworden en aanleiding zou geven tot uitvoerige jurisprudentie. Na enkele beraadslagingen heeft de minister echter toch geweigerd om het wetsontwerp in te trekken. Uiteindelijk ging ook de Eerste Kamer met het wetsontwerp accoord en wel met dertig stemmen voor en achtentwintig tegen.

2. Het is opmerkelijk in welke bochten minister Van Thijn zich in de Eerste Kamer heeft gewrongen teneinde te betogen, dat door het aannemen van het amendement Van der Burg en het niet aannemen van het amendement Scheltema-de Nie géén onherstelbaar beschadigd wetsontwerp was ontstaan. De minister stelde ondermeer (Handelingen Eerste Kamer 1993/1994, p. 1671), dat het wetsontwerp door aanneming van het amendement-Van der Burg niet wezenlijk was aangetast. Aanvaarding van het amendement-Scheltema-De Nie zou – aldus de minister – een dergelijke wezenlijke aantasting „kwantitatief wel in hoge mate hebben gehad." Dit betoog is opmerkelijk. Waarom zou immers de verlening van adelom aan onwettige kinderen en adoptiefkinderen een minder wezenlijke aantasting van het wetsontwerp zijn dan de verlening van adelom aan kinderen van adellijke vrouwen? In al deze gevallen gaat het immers om het verwerklijken in het adelsrecht van voor onze rechtsorde uitermate belangrijke beginselen: de gelijke behandeling van wettige en onwettige kinderen, de gelijke behandeling van adoptiefkinderen en wettige kinderen en de gelijke behandeling van mannen en vrouwen.

Het enige verschil tussen de realisering van de eerste beide beginselen en het laatstvermelde is, dat bij realisering van de eerste aanzienlijk minder personen adelom verwerven dan bij realisering van het laatste.

De regering had in de Tweede Kamer bij monde van wijlen minister Dales onderstreept, dat de adel als historisch instituut moet worden gerespecteerd. De adel dient niet te worden afgeschaft, maar zou zoveel mogelijk conform de oude regels moeten blijven voortbestaan. Volgens minister Dales bracht dit standpunt met zich mee, dat niet aan de regels betreffende de verwerving van adelom mag worden gesleuteld. De Tweede Kamer is echter toch aan die regels gaan sleutelen. De door die Kamer aangebrachte wijzigingen bewerkstelligen echter niet een gigantisch extra aantal adellijke personen: slechts de adoptiefkinderen en onwettige kinderen van adellijke vaders worden aan het bestand der adellijken toegevoegd. Het overtuigt evenwel niet, dat dit aantal niet zo groot is en de adel als historisch instituut dus is gehandhaafd. Aantallen spelen in dit kader geen rol: het gaat om principes. De verlening van adelom aan onwettige kinderen en aan adoptiefkinderen is een evidente breuk met het verleden en daarom een aantasting van het oude adelsrecht, zoals het oorspronkelijke wetsontwerp dit wilde handhaven. De aanvaarding van de ververving van adelom langs de vrouwelijke lijn zou inderdaad een groter aantal personen adelom hebben bezorgd. Het is echter verdedigbaar, dat een dergelijke wijziging van het geldende adelsrecht een minder drastische breuk zou zijn geweest met het verleden, dan de verandering die door het amendement-Van der Burg is gerealiseerd. In dit verband kan bijv. het adelom van de kinderen van prinses Margriet worden vermeld.

3. De Wet op de adelom heeft het adelsrecht gemoderniseerd zonder ook de discriminatie van vrouwen af te schaffen. Kan dit worden geaccepteerd, of levert deze voortzetting van de ongelijke behandeling van vrouwen in het adelsrecht een discriminatie op? Dit is de kernvraag, die in het onderhavige geval door de RvS moest worden beantwoord.

4. Het adelsrecht in het geheel niet te moderniseren was m.i. verdedigbaar (zie optie C. in mijn annotatie onder de beslissing van de Afd. rechtspraak RvS van 9 sept. 1985, NCJM Bulletin 1986, 522-534. Minister Dales heeft dat met verve gedaan. Indien men echter moderniseert – zoals is gebeurd door aanneming van het amendement Van der Burg –, dient zulks volledig te gebeuren. De gelijke behandeling van vrouwen om kwantitatieve redenen af te wijzen is dan niet acceptabel. Met andere woorden, waar de Tweede Kamer A heeft gezegd, had diezelfde Kamer ook B moeten zeggen. Nu zulks niet is gebeurd, is de nieuwe wet inconsistent en schendt deze het in onze grondwet en internationale verdragen neergelegde beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrou-

wen. In de wet wordt een – althans getalsmatig – kleinere ongelijkheid weggenomen terwijl de grotere blijft bestaan. De rechter dient derhalve m.i. ook aan kinderen van adellijke vrouwen adeldom toe te kennen, indien deze kinderen tevens de naam van de adellijke moeder dragen.

5. Het voorgaande impliceert, dat ik de kans reëel acht, dat uit een procedure in Straatsburg zou kunnen blijken, dat de motivering van de RvS in de boven afgedrukte beslissing geen stand houdt. Impliceert dit standpunt, dat ik meen, dat mogelijkerwijs zal moeten worden aanvaard, dat de verzoeker toch adeldom kan opeisen? Deze laatste vraag meen ik op grond van overgangsrechtelijke regels ontkennend te moeten beantwoorden.

6. Tot de in werking treding van de Wet op de adeldom op 1 aug. 1994 kon niet worden gesteld, dat de ongelijke behandeling van mannen en vrouwen in het adelsrecht ongeoorloofde discriminatie opleverde, evenmin als de ongelijke behandeling van wettige en natuurlijke kinderen discriminatoir was. Sinds 1 aug. 1994 worden de wettige en natuurlijke kinderen van een adellijke man gelijk behandeld en werd – wegens het halfslachtige moderniseren – de ongelijke behandeling van mannen en vrouwen ook in het adelsrecht discriminatoir. Deze laatste discriminatie kan m.i. niet worden aanvaard voor na 1 aug. 1994 geboren kinderen. Voor die datum geboren kinderen van een adellijke vrouw – zoals i.c. verzoeker – kunnen m.i. niet met succes een beroep op discriminatie doen. Deze conclusie vloeit m.i. voort uit de toepassing van algemene beginselen van overgangsrecht op de zoëven gemaakte gevolgtrekking, dat de ongelijke behandeling van mannen en vrouwen per 1 aug. 1994 discriminatie oplevert.

G.R. de Groot

Nr. 223

# AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

16 mei 1995

(Mr Van der Does)

Nr. R01.93.0127/Y01

(m.nt. NV)

Wet Arob art. 9; Wet RvS art. 106 (oud)

**Beroepstermijn; onduidelijke voorlichting; verzet gegrond.**

*Bij beschikking van 27 febr. 1992 heeft de staatssecretaris het bezwaarschrift van opposanten gedeeltelijk gegrond verklaard. Daarbij is medegedeeld dat beroep zal openstaan tegen een nog toe te zenden nieuwe beschikking. Op 11 dec. 1992 heeft verweerder vervolgens de beschikking van 27 febr. 1992 herzien. Het tegen laatstgenoemde beschikking gericht be-*

*roep is wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.*

*Afdeling: Door de mededeling van de staatssecretaris bij de beschikking van 27 febr. zijn appellanten mogelijk in verwarring gebracht. Termijnoverschrijding verschoonbaar, verzet gegrond.*

*Uitspraak op het verzet van:*

R.H.A.J. van den Broek en M.W.J.M. van den Broek-Brekelmans, beiden te Blerick, opposanten.

tegen

De staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, verweerder.

Bij uitspraak van Vz. ARRvS 27 okt. 1994, verzonden op 1 nov. 1994, gedaan met toepassing van art. 105 eerste lid Wet RvS, zijn opposanten wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard in hun beroep van 12 jan. 1993.

De uitspraak van de voorzitter is aan deze uitspraak gehecht.

Tegen de uitspraak van de voorzitter hebben opposanten bij schrijven gedateerd 10 nov. 1994, ingekomen bij de RvS op 14 nov. 1994, verzet op grond van art. 106 eerste lid Wet RvS gedaan bij de Afd. bestuursrechtspraak RvS.

Het verzetschrift is aan deze uitspraak gehecht (niet opgenomen, red.).

## In rechte

Op 1 jan. 1994 is in werking getreden de Wet van 16 dec. 1993 tot wijziging van de Wet op de rechterlijke organisatie, de Awb, de Wet RvS, de Beroepswet, de Ambtenarenwet 1929 e.a. wetten, alsmede intrekking van de Wet Arob (voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie), Stb. 1993, 650. Uit de in deel 6, art. 1 van deze wet neergelegde overgangsbepalingen volgt dat het verzet dient te worden behandeld met toepassing van het recht dat gold vóór 1 jan. 1994.

Opposanten voeren in hun verzetschrift aan dat zij door de mededeling van de staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (de staatssecretaris) bij zijn beslissing van 27 febr. 1992, waarbij de bezwaren van opposanten tegen de beschikking tot vaststelling van de hoogte van de vierde jaarlijkse bijdrage op grond van de Beschikking geldelijke steun eigen woningen 1979 gedeeltelijk gegrond zijn verklaard, in verwarring zijn gebracht over de beroepsmogelijkheid ter zake.

Bedoelde mededeling luidde:

„Een nieuwe beschikking zal met inachtneming van het in deze beslissing bepaalde aan u worden toegezonden.

Tegen de u nog toe te zenden beslissing staat, op grond van de Wet Arob, binnen dertig dagen na de datum van verzending, bij gemotiveerd geschrift beroep open bij de Afd. rechtspraak RvS.”

Nadat opposanten dienaangaande herhaalde-